

D Ě N Í K D Ě T S K É S C É N Y

ČÍSLO 6.

ČTVRTEK - 18. ČERVNA 2009

PŘEDSTAVUJE SE
JAKUB

strana 130

NA NÁVŠTĚVĚ
U SEMINÁŘE DĚTÍ

strana 136

PŘEDSTAVUJE SE
REDAKCE

strana 139

TO JE ALE ŽIVOT ...

NA DRAKA!

strana 140

Konečně jsme se sžili s Trutnovem – s počasím, s představeními, se semináři, s hospodami, s draky. Zvykli jsme si na přehlídkový ruch a zaskočilo nás, že je vlastně přehlídce konec. Zrovna ve chvíli, kdy se tu cítíme už doma. Ve chvíli, kdy polovina účastníků má nové přezdívky, které ostatní začali používat. Ve chvíli, kdy se začínáme navzájem víc znát.

Už atmosféra na ukázkách z práce seminářů byla trochu nostalgická. Do toho přišlo loučení s těmi, kteří už odjíždějí. U Truta a v Nonstopu prý bylo celou noc veselo. Jenomže my jsme celý den sbírali shrnující ankety, ptali se na celkové dojmy a pro samou práci jsme se chvilku nezastavili.

A teď, ve chvíli psaní úvodníku, je všude klid. Přehlídkový ruch do redakce nedoléhá, není slyšet zpěv ani smích. Ve chvíli mezi psem a vlkem proto říkáme: „Tak za rok! Možná... Ne, určitě!“ Šťastnou cestu – a doufáme, že ti, kteří říkali, že se těší na čtení Deníku až domů, nám dají vědět, jestli to čtení za něco stálo...

A nebo: „Hovnajs, u mého zeleného draka!“

redakce

**VČERA
JSME SI
VŠIMLI**

Jonáše, Tomáše a čtenářek

SEDLI JSME SI S...

LEKTORSKÝM SBOREM PŘEHLEDKY SOUBORŮ

Na poslední velký rozhovor letošního Deníku Dětské scény jsme si nechali lektorský sbor divadelní části přehlídky. Bohužel už mezitím odjel jeden z jeho členů – Martin Porubjak – ale i tak se ukázalo, že lektorský sbor je přes všechna pravidla o dracích a saních drak vícehlavý, jedním tělem propojený, mnoha jazyky hovořící a – jak se ukázalo na závěr rozhovoru – neuvěřitelně rychle se přemisťující z místa na místo. V letošním roce obletěl celkem 17 inscenací, každou z nich dvakrát a k tomu dvě další pro inspiraci... Dohromady tedy 36 představení!! Drak je to tedy silný a statečný a rozhovor s ním nebyl vůbec jednoduchý, protože hlavy chvílemi mluvily přes sebe, chvílemi se doplňovaly nebo divily jedna druhé. Nakonec drak lektorský roztáhl křídla a neuvěřitelnou rychlostí odletěl pryč, někam tam, kde se zase bude moci kochat divadly.

Začneme otázkou, kterou letos v Trutnově klademe všem účastníkům: Kdybyste byli drakem, jakým byste byli?

Jirka Pokorný: Já bych chtěl být hluchoněmý drak, protože já furt mluvím, a tak bych si chtěl vyzkoušet být hluchoněmý.

Zuzana Jirsová: Já bych chtěla být dráčkem lady Berankinové. To je chovatelka draků z Pratchetta. Chtěla bych být Erollek.

Hana Galetková: Mně by se velice líbil dráček Soptík. Měla jsem moc ráda ten večerníček. On chtěl být požár-níkem a pořád mu to nešlo – tam vidím nějakou podobnost se mnou. Taky se někdy snažím a nejde to.

Tomáš Volkmer: Já bych nechtěl být drak. Mně na tom nejvíce vadí, že bych byl sám. Takže bych asi vyhledá-val další draky.

Miloš Maxa: Přemýšlím, jestli bych chtěl být hubeným drakem, nebo tím tlustým, jak tam tak leží rozplácly na kameni... takže bych asi chtěl být drakem z Dračí uličky. Ne: Už vím – chtěl bych být dvouhlavým drakem, aby mě ta druhá hlava mohla budit!

Jaroslav Provazník: jeho odpověď najdete v čísle 1.

Čím pro vás osobně je divadlo?

MM: O tom teď vyšla sedmi set stránková kniha... JiP: To je na dlouhé povídání. Když řeknu, že to je půl mého života, zní to jako fráze. HG: Provází mě životem... JiP: A je mi přitom příjemně a někdy nepříjemně, ale nevyměnil bych to. Nešel bych od toho pryč... ale tohle je klíšé... MM: Kino Vesmír? ZJ: Když se to povede, tak zážrak. HG: A když se to nepovede, tak průvih. Nemá to střední polohu. ZJ: Většinou ne. JaP: A pokud tam střední poloha je, tak to není nic moc – čili je blíže k průvihi. TV: Myslím, že pro většinu z nás je to způsob života. Žijeme jím a di-víme se těm, kteří dětské divadlo nepovažují za divadlo. Jsme uvnitř něj. Někdo žije jinak a divadlo pro něj vůbec není důležité. Ale to, že tady sedíme my, dospělí lidé, a pak se o divadle dlouho bavíme, rozebíráme ho, hovoříme o něm, hádáme se o ně, může být pro jiné lidi úplně divné. HG: Na druhou stranu mně to připadá velice smyslupl-né. Daleko smysluplnější, než se bavit o tom, kdo kolik vydělává. TV: Když jsme začínali jeden z festivalů, tak jsem tam říkal, že dělat divadlo mi připadá jako jeden z nejsmysluplnějších způsobů existence...

Dětská scéna je jakousi výkladní skříní toho, jak vypadá dětské divadlo v současné době. Jaké tedy je letos dětské divadlo?

JiP: Když jsi mluvila o výkladní skříní, tak mě napadlo, že jsem tady vlastně po deseti letech a zdá se mi, že ta výkladní skříně je někdy, jako když do ní někdo hodí kamenem a ona je taková popraskaná, ale pak je chví-lemi čistá, zajímavá a vidím v ní hodně věcí, které mě zajímají. A baví mě se do té výkladní skříně koukat.

ZJ: Akorát někdy by tahle výkladní skříně mohla mít na pozadí jinou tapetu. Myslím tím scénu, která někdy nedá vyniknout představením, jako je třeba v kině.

JaP: Ale letos se mi zdá jedna věc: byla doba, kdy se dětská představení sobě svým stylem dost podobala a bylo těžko rozlišitelné a zapamatovatelné, co je co. Vždycky jsem si to silně uvědomil, když sem přijel nějaký cizinec, díval se na ně nezaujatým okem a říkal: „To je vlastně pořád jeden styl.“ V současnosti už je to jinak – představení jsou daleko odlišnější svým přístupem a stylem, ale na druhou stranu jsou tyto pokusy natolik riskantní, že často skončí na půli cesty nebo nevyjdou. A v letošním roce se tady objevily v dobrém slova smyslu ambiciózní pokusy, které ztroskotaly, protože prostě byly riskantní. Myslím, že to tak nebývalo a že je to zajímavé.

HG: A to mě na tom právě baví. I u amatérského i u dětského divadla mě baví, že zkoušejí a že riskují.

JaP: A že už není tak častá jízda na jistotu.

HG: Mě jízda na jistotu nebaví...

MM: Když všechno začínalo dvorečkem a byly tam štafle, tak to nebylo tak zvláštní.

TV: Dalo se vzít si kategorie a říkat, co funguje a co ne, tady lepší, tady horší... Teď už se v podstatě nedá před-stavení mezi sebou ani srovnávat. Jistě, když se občas potkají stejné žánry, člověk je mezi sebou porovnává a hledá, jak k tomu kdo přistoupil a jak se mu to povedlo, ale celkově je nabídka tak pestrá, že nejde říkat: dobrý, dobrý, špatný, špatný.... Taky mám pocit, že se lidé učí o věcech mluvit a pomalu se zbavují v diskusích kontroverznosti, souboje a pomalu se to proměňuje v kultivovanou artikulaci věcí o tom, jaké jsou.

JaP: A někdy velmi na vysoké úrovni.

JiP: Jen někteří lidé u té kontroverznosti zůstávají...

ZJ: V podstatě je to dobře vidět na diskusích, kde seminaristi podávají referát o tom, jak to které představení vidí a v podstatě pak nedochází k diskusi, protože se jim podaří vyhmátnout ty základní oblasti hned na poprvé. Jejich pohled je kvalifikovanější a nedochází k rozepřím o drobnostech.

TV: Pohled všech se kultivuje. Syntéza už je horší – nedaří se přenést úplně všechny poznatky do práce, ale to už je zase na jinou parketu.

MM: Já mám velice příjemný pocit z dětí, z toho, jak jsou k sobě na dětských diskusích vlídní a jak se jim daří věci pojmenovávat a zobecňovat.

TV: To není v dětské populaci vůbec normální. Ani na školách se neučí třeba diskutovat, mít svůj názor, nepřednášet ho kontroverzně, ale otevřeně.

HG: Pozitivní na diskusích je taky to, že už se nedokazuje, kdo má pravdu. Protože u divadla neexistuje pravda. Je tu jeden názor, druhý a třetí a jde o to sdělit si je navzájem...

Objevila se v diskusích nebo v představeních nějaká zajímavá témata?

HG: Téma šikany. V některých inscenacích se sem tam objeví. Asi to děti potřebují sdělovat a zabývat se jím.

TV: Je zajímavé, že už to neříká dospělý vedoucí, ale děti samy se pokoušejí nějak artikulovat tenhle problém. Myslím si, že se s ním setkávají víc, než si vůbec dovedeme představit.

ZJ: Možná i to, že tady bylo několik představení, která se zabývala vážnými tématy. S tím je dobré pracovat, ale na jevišti to pak má svá nebezpečí.

MM: Musí to být uděláno divadelně tak, aby se tohle závažné téma přijalo a problematizovalo.

ZJ: Aby zpracování nebylo patetické.

TV: A možná právě patos je tématem, které se letos objevilo.

HG: A možná to není ani tak téma šikany, ale spíše jinakosti.

Na co by podle vás měli vedoucí souborů a inscenátoři více myslet?

TV: Rozhodně na divadelní prostředky. Loni tady byla inscenace, která měla dekoraci na jevišti. Mělo to své problémy, ale najednou byly na jevišti kulisy. S tím se moc nepracuje a nerespektují se věci, které by měly být důležité. Výtvarno je součástí inscenace a má velkou sílu. To se ukázalo třeba u inscenace Holčička zlatá - obraz kola, který byl vytvořen, byl tak silný proti všemu ostatnímu, že získal v inscenaci význam, který vlastně ani neměl. Nebo červené světlo v inscenaci Život je sen. Rozumím tomu, proč tyhle věci nejsou - často se řeší na poslední chvíli, nemáme na ně peníze, a tak se vše odehraje na židlích a stolech a hotovo... Je to škoda.

MM: I proto, že když budou děti mít na jevišti něco, co jim pomůže prostor vytvořit, co jim ho pomůže konkrétně vymezit, můžou také konkrétněji jednat, dokončovat situace.

ZJ: To bylo například hezky vidět na představení Je to naprosto jisté, že i když bylo v ne zrovna nejlepším prostoru (v kině), bylo vidět, jak je scéna promyšlená. Stačil jim jeden praktikábl a židle, které ale velice jednoduše, promyšleně a krásně scénograficky řešily prostor a sloužily inscenaci.

TV: Jedna věc je scénografie a druhá definice prostoru. Vytvořili si půdorys, který té inscenaci sloužil. Kdežto v jiných inscenacích si jenom najdou paravány, které jim v podstatě spíše škodí, než pomohou. Ale to je jen proto, že si soubory často nekladou otázky na téma, kde to chceme hrát, v jak velkém prostoru, v jak uspořádaném, v jakém žánru, zda chceme pracovat se světlem, jak oblečení...

ZJ: Kostým může hodit ladění inscenace do jiné nálady, jiného prostředí... Myslím si, že v tomhle jsou rezervy.

JaP: Možná to souvisí s tím, že tady letos bylo více inscenací, které byly nedokončené nebo nedotažené z hlediska tvaru. V budování kompozice je z hlediska režijní práce velká rezerva.

ZJ: Zdenička Josková vždycky říkala jako první otázku: „Helejte, moje milý děti, a s čím to chcete dělat?“ Jak to tam bude vypadat, a s čím to budou hrát. Okamžitě s výběrem látky a zvažováním jeho tématu nás učila přemýšlet o tom, jestli to bude s polštářkami nebo s čím...

JP: Taky je škoda, že v kině, kde se hodně hraje, není možné vymezit prostor černým horizontem. Najednou to ztrácí základní divadelní znaky.

Co vás letos na Dětské scéně překvapilo nebo potěšilo?

JiP: Mě rozradostnilo a potěšilo, že jsem se po letech setkal s lidmi, se kterými se znám, poznal lidi, se kterými se tolik neznám, a pak jsem objevil lidi, které jsem vůbec neznal a bylo pro mě příjemné, že jsem se s nimi mohl seznámit. A pak jsem taky viděl představení, protože já beru Dětskou scénu pořád jako velké setkání, které je inspirací i pro mou práci. Můžu to v dobrém slova smyslu ukrást pro svou práci se studenty na fakultě. Nic mi tady nescházelo a byl jsem spokojený.

HG: Mě potěšila celá Dětská scéna. Jsem tady už podruhé a moc jsem se sem těšila. Letos mě přehlídka rozhodně neklamala. Všechno, co k tomu patří - od organizačních věcí, lektorský sbor, kde jsme se příjemně setkali, přes představení, další lidi, kteří tady byli... mě překvapilo, že je to zase příjemné jako loni.

ZJ: Potěšilo mě, že nejsou vedra. Protože hrát pro děti ve vedru je hrozný. Taky mě potěšilo, že to tady pořád ještě může fungovat. A potěšila mě na seminářích po představeních velmi kultivovaná forma, jakou prezentovaly to, na co jsme se dohodli. A nebyly tam útoky, urážky, v devadesáti případech tam nebyly invektivy. Jsem ráda, že jsem to celou dobu ustála, protože jsem z toho měla trochu strach. A taky mě potěšilo, že tu spousta souborů byla po celou dobu a mohla jsem tváře, které jsem viděla na jevišti, potkávat pak v hledišti. Je fajn, že si soubory zvykají tu zůstat po celou dobu, jsou tu rádi a je jim tu dobře. Bylo to tu hezký...

MM: Potěšilo mě otevření dětských diskusních klubů pro nehrající soubory. Inscenace Je to naprosto jisté a zpracování Niklový Holé pohádky.

JaP: Potěšilo mě setkání se starými i novými přáteli...

TV: Mě potěšilo, že po loňské účasti v lektorském sboru mě organizátoři zase vyzvali k účasti a že setkání s lidmi bylo opět příjemné. A protože loni to bylo hodně pěkné, měl jsem obavu, že člověk nevstoupí do stejné řeky... ale zažil jsem krásný týden se spoustou lidí, které jsem doteď neznal.

VČERA JSME SI VŠIMLI...

Množství lidí na představeních se zmenšuje. Kde všichni jsou?

Už víme, jak to bylo! Pachatelé dopadení! Jména lidí redaktorům v textech deformuje automatická oprava ve wordu - před šestým číslem se nám ji podařilo vypnout! Čárky žere a přidává naprosto nekontrolovatelně nějaký skřítek, který z neznámých důvodů zamezí uložení nové verze zkorigovaného textu. Ach jo! Doufejme, že za rok to bude lepší.

Všechny účastníky DS 2009 zdraví z Wolkrova Prostějova Eva Venclíková!

V řece před kinem leží stará dračí kůže. Dokazuje to teorii, že drak se zbavuje přestárně kůže podobně jako plazi, ale na rozdíl od nich to dělá při koupeli.

Nejmenovaný L.R. po přečtení rubriky „Všimli jsme si“ zmizel.

Pedagožka, na jejíž večeri vydělávali celý týden dva mladí umělci, nakonec nepojedla, protože obsluha ve vybrané restauraci byla natolik pomalá, že se raději i s mladými muži vzdala večere.

V bufetu v kině už pomalu došly zásoby. Nejvyšší čas odjet.

Saruman se ztratil a zase našel.

Vedoucí jednoho souboru nedala před představením dětem nic k jídlu, protože J.H. na začátku přehlídky prohlásil: Hladový herec, dobrý herec! Ještě, že se nezmínil o délce tohoto pustu...

VČERA JSME SI VŠIMLI...

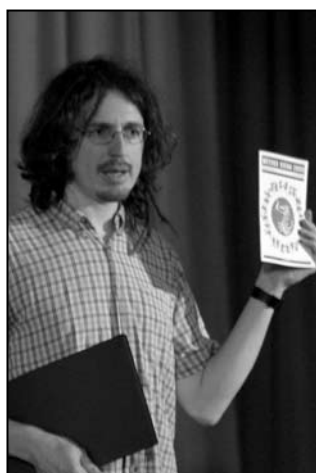
Boba s Vladem

Petra

PŘEDSTAVUJÍ SE ...

JAKUB HULÁK

Čajová terapie na zdokonalení čtení nestačí. Takže co mi zbývá – další jedenáctihodinový spánek.

VIDĚLI JSME

RUBY A GARNET?

SIROTEK KASSASUK

PAVOUK A MOUCHA

TRABLE ADRIANA M.

RECENZE LEKTORSKÉHO SBORU NA STŘEDEČNÍ PŘEDSTAVENÍ

RUBY A GARNET?

Soubor HOP-HOP ze ZUŠ Ostrov spolu s vedoucí Irenou Konývkovou není na národní přehlídce Dětská scéna poprvé. Irena Konývková je zkušená režisérka a pracuje s dětskými soubory již řadu let a její divadelní zralost a inscenační zkušenost jsou v jejich divadelních dílech evidentní. Dvě děvčata ze souboru přinesla jednoho dne do dramafáku knihu „Dvojčata v průšvihů“. Kniha je oslovila a chtěla ji inscenovat. Ačkoli se vedoucí do této práce zpočátku ne zcela chtělo, přistoupila i s vědomím plytkosti této látky k dramatizaci a následně inscenaci textu.

Je radostí konstatovat, že vznikla plnohodnotná, regulérní, čtyřicetiminutová inscenace s výraznými hereckými výkony dvou hlavních protagonistek. Jejich herectví bylo pravdivé, uvěřitelné. Dětské herečky dokázaly bez problémů držet a vést své postavy, vnímaly se na jevišti, naslouchaly si a vedly dialog ve vzájemném jednání a byly na jevišti tzv. teď a tady. Nepředjímaly.

Mnozí diváci včerejší představení přijali se vším všudy beze zbytku a některým se mohly jednotlivosti v něm zdát až sentimentální a chtěně dojemné, s přílišným tlakem na divákovy emoce. Mezi tyto jednotlivosti patří například rozehraní dávného příběhu seznámení rodičů dvojčat dvěma polštáři, tanec širokých dam, některé repliky v textu („nikdy... nikdy... nikdy nezapomeneme“), objetí dvojčat a pomalý tanec s hudebním podkresem sladkobolné, dívčí skladby popmusic. Inscenaci by bylo možné rozdělit dle způsobu sdělování do tří částí. V první části postavy sdělovaly svůj příběh přímo divákům, v druhé části vstoupily do příběhu a hrály uvnitř něj a v třetí opět pokračovaly ve vyprávění a adresování na diváka. Možná by inscenaci prospělo otevřít celý příběh přes psaní společného deníku dvojčat. Vedoucí potvrdila, že o tomto způsobu přemýšlely a zkoušely jej, nakonec se však v průběhu zkoušení vytratil. Nezbyvá než na závěr poděkovat za toto příjemné představení vedoucí Ireně Konývkové i oběma členkám souboru Elišce Rojíkové a Věře Tomanové.

Hana Galetková

SIROTEK KASSASUK

Alena Telenská vybrala pro svůj soubor z DDM Vikýř z Jablonce nad Nisou grónský mýtus Sirotek Kassasuk. Pro vyprávění příběhu si soubor zvolil prostředky pohybového divadla, doplňovaného občas jednoduchými větami a zvuky. Prvky neverbálního divadla umožňují zajímavě a především adekvátně interpretovat tento žánr.

Soubor ale v průběhu tvorby inscenace opustil části původního příběhu a v mnohých chvílích i žánr. Ne přesnost a nedůslednost používání jazyka pantomimy a pohybu způsobila, že se inscenace stala ne zcela srozumitelnou. Příkladem je počáteční sekvence rození a umírání dětí ve vesnici. Někteří se domnívali, že jde o umírání různých dětí, různým rodičům, jiní pochopili, že jde o opakovanou smrt dětí jediné dvojice na konci řetězce obrazů rození a péče o novorozence.

Nejasná je proměna mladé dvojice, která nese černý klobouk jako symbol hlavní postavy, ve staré rodiče. Staří umírají a klobouk – syn se stává sirotkem. Přicházejí další dvojice, které sirotka přijímají a záhy odmítají – odhazují klobouk. Ne zcela pochopíme, proč tomu tak je a proč zrovna tímto agresivním způsobem. Klobouk si nasazuje na hlavu dívka a stává se tak odrostlým sirotkem. Vzniká otázka, proč v mytickém příběhu zastupuje postavu chlapce dívka?

Sirotek vyhledá Pána Síly a získání síly pochopíme spíše jako zničení Pána. Získanou fyzickou sílu využije Kassasuk k pomoci ohrožovanému kmeni, ale nakonec ji zneužije k pomstě a celou skupinu vybije. Zůstává sám. To je jedna z pravděpodobných interpretací. Přesto, že některé části inscenace jsou nápadité a mají atmosféru, je třeba poznamenat, že inscenovat příběh neverbálním, pohybovým divadlem bez zkušeností, je nebezpečné.

Tomáš Volkmer

PAVOK A MOUCHA (AFRICKÁ POHÁDKA)

Lektorský sbor ocenil na představení hravost, bezprostřední a přirozený projev, a to především vyprávěcky pohádky (J. Za Nzambi), včetně její vzorné jevištní mluvy. To se ne vždy zcela podařilo ostatním aktérům – určitá ledabylost v hlasovém projevu a snaha o více než výrazný pohyb se objevovala hlavně u představitel pavouka. Připsaný úvod je zcela nadbytečný, retardující a nic neřeší. Ničemu nepomáhá a je i po jazykové stránce „z jiného těsta, nevýrazné a mdlé chuti“. Vtipně zinscenovaný je naopak připsaný závěr, který je plně v kontextu africké pohádky. Je škoda, že lektori nemohli po představení hovořit s vedoucí souboru a režisérkou Renatou Klečkovou. Krátká desetiminutová inscenace na letošní Dětské scéně rozhodně zaujala jak semináristy, tak děti z trutnovských škol.

Jiří Pokorný

TRABLE ADRIANA M.

Poslední představení letošní Dětské scény nabídlo pokus o zdolání populární knížky *Tajný deník Adriana Molea*. Soubor si pro svou inscenaci z bohaté předlohy vytáhl dějové linky související s čtyřmi postavami (matka, Pandora, Berry Kent a Bert Baxter) a pokusil se je zprostředkovat divákům pomocí drobných střípků situací.

Lektorský sbor se shodl na tom, že je to princip, který je pro tuto látku vhodný. Je ovšem velmi náročný a vyžaduje zejména přesné konturování a pointování jednotlivých momentek, ostré střihy, práci s kontrastem, výraznou stylizaci a temporytmus. Takovým nárokům však zatím soubor mohl dostát jen zčásti. Pokud by na inscenaci pracoval dál, bylo by potřeba dotáhnout stylizaci postav (jak dětských, tak především dospělých), konkretizovat více jejich jednání a vytvořit si přesnější představu o prostředí, v nichž se situace odehrávají. A citace z *Adrianova deníku* by k nim měly ještě důsledněji tvořit komentáře, které by navíc inscenaci dodaly humor.

Na včerejším představení bylo vidět nasazení všech členů souboru, ale projevil se v něm také rezervy co do hráčského a hereckého vybavení (šumlování, u některých tendence k přepínání hlasu, občasná ledabylost v naplňování a rozehrávání situací...). *Trable Adriana M.* byly příjemným zakončením přehlídky. A zatím nejzdařilejší inscenací tohoto pražského souboru.

Jaroslav Provazník

Ruby a Garnet?

Sirotek Kassasuk

pavouk a moucha

Trable Adriana M.

PŘEDSTAVUJÍ SE ...

LENKA NOVOTNÁ

Plave si mořem velrybí samec vedle své velrybí družky a mmlá.

ZÁZNAM Z DĚTSKÉHO DISKUSNÍHO KLUBU

Ruby a Garnet?

Na diváky působilo představení velice mile, některé diváky dojalo. Bylo pro ně tematicky blízké, vyzdvihli výběr předlohy. Hudební složka tento dojem podpořila. Děj pro ně plynul jako ve filmu. Za hlavní téma označili citové pouto sester. Diváci, kteří znali předlohu, se dokázali odpoutat od své představy a přijali interpretaci souboru. Ocenili hereckou akci, práci s kostýmem a animaci polštářků. Diváci se diametrálně odlišovali ve vnímání rytmu některých situací (např. situace změna účesu byla pro někoho příliš rychlá, pro jiného pomalá). Diváci se pozastavovali nad otazníkem v názvu a hledali jeho významy.

Sirotek Kassasuk

„Představení jsem asi nepochopil.“ To byl jeden z prvních diváckých názorů. Otázky ohledně příběhu se staly klíčovým tématem diskuze. Začátek představení diváky sice zaujal, v příběhu se však neorientovali. Situace jim připadaly nečitelné a zdlouhavé. Líbilo se jim bubnování na kufr i ostatní zvukový doprovod. Ocenili herecký výkon hlavní postavy a ztvárnění příšery. Nepochopili však, proč postavu sirotka hraje dívka, když mají v souboru chlapce. Oceňovali snahu o pohybovou stylizaci, byli zaskočení použitím slova v některých situacích. Diváci podotkli, že volba použitých slov nepomáhala k pochopení příběhu. Diváci nevěděli, do které doby mají příběh zasadit, podle nich se odehrává v pravěku, ale mátlý je novodobé prvky, např. fotbal (poznámka redakce - pravděpodobně obraz šikany).

Pavouk a moucha

Diváci na inscenaci pozitivně hodnotili především pohybové-rytmické kreace ve spojení s hudebním doprovodem. Během představení neztráceli pozornost a nenučili se. Vyzdvihli pohybové ztvárnění hrnce a lachtana. Špatné rozpoznání vstupní situace (pokoj dívky) vyvolávalo u diváků otázky. Padl též názor, že opakující se slova měla být spíše nahrazena hereckým jednáním, měli problém s pohybovou ilustrací.

Trable Adriana M.

Diváci oceňovali nasazení a výkony herců. Dospělé postavy však pro ně nebyly dostatečně uvěřitelné. Všimli si také nejasnosti kostýmů („Babička by si takovou mikinu na sebe nikdy nevzala“). Pozitivně hodnotili jednotlivé situace, např. jízdu vozičku, tanec na diskotéce. I když se účastníci diskuze v jednotlivých situacích představení orientovali, nebylo jim jasné, kdy se jedná o Adrianovy sny a kdy o realitu. Pro diváky občas byly problematické jednotlivé začátky a závěry situací - příchody a odchody herců (Např. „mamka jde k Adriánovi do pokoje přes školní třídu a přes byt Baxtera“). Některé situace byly považovány za přebytečné. Předloha podle diváků nabízí více legračních situací, než bylo ztvárněno souborem. Někteří by tak chtěli, aby představení vyznívalo více komicky.

Největší rozdíly v názorech dětských a dospělých diváků jsme dnes spatřovali v použití hudební složky v inscenaci Ruby a Garnet. Pro některé dospělé vyznívala až příliš sentimentálně, dětem však pozitivně dokreslovala celkové vyznění situace.

Miloš, Zdeníka, Petr

ZÁZNAM Z OTEVŘENÉHO DĚTSKÉHO DISKUSNÍHO KLUBU

PŘEDSTAVUJÍ SE ...

JANA MACHALÍKOVÁ

K letošní poslední diskusi nad představeními se tentokrát sešlo deset dětí, devět z nich byl ze souboru ZUŠ Strakonice. Už před zahájením klubu panovala v malém sále Národního domu příjemná atmosféra. Do ní vběhly dvě zelenkavé dračí ženy se zvoláním „Jdeme na to!“ - a už to svištělo.

Nejprve se mluvilo o představení **Ruby a Garnet?**. Lektorky Jana a Lenka vyzvaly účastníky klubu, aby vytvořili osu od *Tohle musí vidět všichni moji známí!* až po *Tohle jsem opravdu vidět nemusela*. Místo osy vzniknul spíš shluk u pozitivního konce osy. Padly věty jako: *No to bylo super. Bylo to úžasné. Hrály to výborně. Tak skvěle sehrané a přirozené. Bylo příjemné se na to koukat. Bylo to krásné. Holky byly jako vždy super. Bylo to nejlepší, a jsem tady viděla*. Další vytvořená osa byla naopak rozložená naprosto pravidelně – účastníci se řadili mezi Ruby a Garnet podle toho, která jim je blízká, sympatická. Když se nakonec účastníci posadili do kruhu, požádala je Jana, aby tvůrcům inscenace doporučili něco, co by ji mohlo vylepšit. Odpovědi jí bylo jen ticho. Diskutující oceňovali na představení vyrovnané a přirozené herecké výkony a také téma, které jim bylo blízké (všichni účastníci klubu mají sourozence). Na otázku, co jste si odnesli z představení, zazněla odpověď: *Zvláštní pocit, když si člověk při představení vzpomene na své příběhy...* O představení se diskutovalo poměrně krátce. Možná proto, že mezi účastníky klubu vládla téměř naprostá shoda, možná proto, že témata představení pro ně byla velmi osobní.

Při vyměňování v kruhu před diskusí o dalším představení se zjistilo, že předlohu pro inscenaci **Siro-**

tek Kassasuk nikdo neznal. Z následného povídání vyplývalo, že děti nevěděly ani, že jde o zpracování grónského příběhu. To by možná některé otázky pomohlo zodpovědět uspokojivěji.

Účastníci se nejdříve pokusili převyprávět příběh, který viděli. Ukázalo se, že pro ně bylo obtížné dešifrovat samotný začátek příběhu. Otevřel se tu problém uvedení do celého představení a problém srozumitelnosti. Účastníkům vadilo, že se v některých částech inscenace nemohli zorientovat a nebyli si jisti, co znamenají. O těchto věcech se dlouho mluvilo, účastníci nabízeli ostatním své interpretace a nápady, docházeli k zajímavým zjištěním. Chváleny byly nápady, kostýmy, výprava a mizanscéna. Velmi pozitivně se také mluvilo o hereckých dovednostech souboru. Představení podle diskutujících mohlo mít větší napětí a spád.

Objevily se různé názory na to, jak na představení pracovat s pohybem a slovem. Někomu vadilo, že se mluvilo málo, podle někoho se nemělo mluvit vůbec. Někdo by volil jen slova nebo jen pohyb.

Ačkoli představení nebylo přijato tak bezproblémově jako Ruby a Garnet?, muselo diváky něčím zaujmout a přitáhnout. Cenné mi připadá to, že vyvolalo diskusi a poskytlo prostor k přemýšlení. *Bylo to zajímavé, ale občas mi chvíli trvalo, než jsem přišla na to, co některé věci znamenají.*

Před rozбором představení **Pavouk a moucha** se účastníci opět vyměňovali přes kruh – všichni, kdo se bojí pavouků, kdo mají rádi pavouky, kdo viděli mouchu připravenou k sežrání, komu se líbilo představení – a to byli opravdu všichni. Na následné ose se pak ukazovalo, že část dětí si na představení více cení zajímavého zpracování a inscenačních nápadů, část je zase více okouzlena Afrikou, která byla do představení zakleta. Účastníci ocenili práci s hudbou, rytmem a pohybem, náladu představení i to, že každý z herců měl na věc svůj pohled a že dokázali charakterizovat postavy. Na otázku, co vám představení přineslo, se objevily tyto odpovědi: *Zábavu. Jinou kulturu. Možnost porovnat stejný text uchopený přednašečem a divadelníky.*

Lektorky a děti hledali společně odpověď na to, co vlastně Jenny zpívá v africké písničce. Náhodou se mi podařilo to od souboru zjistit, takže mohu ještě přinést odpověď: *Naplácám ti na zadek, malý kluku.*

Poslední představení viděné na letošní Dětské scéně byly **Table A. Molea**. Čtyři účastníci diskuse znali předem předlohu, některé z těch ostatních inscenace navadila si ji přečíst. Právě výběr Tajného deníku Adriana Molea k inscenování bylo zmiňováno jako výrazný klad představení. Děti dále pochválily herce v představení – zvlášť výkon představitele Adriana, mizanscénu, začátek představení a to, že se pak propojoval s dalšími částmi. Jako klad inscenace také účastníci klubu vnímali to, že se v představení a příběhu orientovali. Jako problematický na inscenaci vnímali temporytmus. Někomu se nelíbilo, že představení bylo příliš rozkouskované.

Čas, který jim zůstal, věnovali účastníci dětského otevřeného diskusního klubu povídání o včerejším představení Škola malého stromu. Ve skupině vládlo shodně nadšení představením. Děti dokázaly tvořivě přemýšlet a smysluplně mluvit o tom, proč pro ně představení fungovalo a čeho si na něm cení.

Otevřený diskusní klub pro děti byl letošní žhavou dračí novinkou. Je skvělé, že si o představeních mohly povídat i děti, které zrovna nehrály. Klub taky přinesl novou platformu pro vylíhnutí a tříbení nových názorů. Problematické bylo, když se na diskusním klubu objevily děti jen z jednoho souboru – diskuse už nemohla být tak obohacující, protože děti ze stejného souboru mají často podobný pohled na divadlo. Myslím si, že otevřený dětský klub může být i na dalších ročnících přehlídky nejen příležitostí si popovídat, ale i místem, kde se mohou děti učit kultivovanému a konstruktivnímu hodnocení práce druhých.

Markéta

Vysokou kontaminaci krmiv pro prasata dioxinem zaviniily dračí ekrementy.

PŘEDSTAVUJÍ SE ...

ZINA RÝGROVÁ

Dobrá role hřeje u srdíčka jenom mne, kdežto úspěch s ochotníky je radost pro celou obec.

SEMINÁŘ O INSCENACÍCH 5. BLOKU

Ruby a Garnet? (HOP-HOP, ZUŠ Ostrov)

Protagonistky byly velmi dobře vybrané. Skvěle zvládly délku představení, typově seděly do svých postav, a je vidět, že mají dobré vedení. Výborná byla situace s vlasy, bavily také situace s polštáři, velmi dobře byl vyřešený hlas na konkurzu, dobře fungovalo převlékání kostýmů – divák se nenudil, protože na scéně se při převlékání stále něco dělo. Dialogy byly velmi povedené, silné. Ocenění si zaslouží dramaturgický počin vedoucího jako takový. Na diskuzi zaznělo, že se povedlo převést holčičí témata z literatury pro tuto věkovou kategorii do inscenační podoby. Rekvizity na scéně byly velmi pravdivé. Všechno, co bylo na jevišti, mívají holky tohoto věku ve svých pokojích. Problém inscenace se řešil hlavně v otázce únosnosti sentimentality celého představení. Představení je na hranici, kdy někdo může představení odvrhnout a někdo jiný přijmout skoro bez výhrad. Konkrétněji se pak například konec zdál účastníkům moc sentimentální. Někdo se mohl cítit, že se až moc tlačí na city. Také část s obejmutím se zdála až moc sentimentální. Dalším problémem inscenace byl styl herectví. Příběh by se dal rozdělit na tři části. První, kdy se vypráví expozice – věty jsou dedikovány divákovi. V druhé části jsou holky plně v příběhu, hrají a fungují čistě jen mezi sebou. A nakonec v části třetí se zase dopisy dedikují divákům. Nenašel se ale důvod, proč se představení takto rozděluje. Obecně divákům přišlo, že lépe fungovalo realistické hraní. Někdo také viděl problém s přiměřeností hraní si s polštáři s věkem Ruby a Garnet. Obecně se ale inscenace velmi líbila, soubor by si tedy měl více hlídat hranici sentimentality.

Šírotek Kassasuk (Divadelníci z DDM Víkř, Jablonec nad Nisou)

Velmi dobře se podařilo navodit atmosféru severského mýtu. Zajímavě působila nonverbální komunikace mezi herci. Ve scénách, při kterých se používal rytmus, také fungoval výborně. Zaujal nápad zabití činelisty. A když už jsme u té hudby, skvěle zněl zvuk bubnování na kufr. Protagonisté byli do práce zapálení, bylo vidět, že je to baví. Co se týče problémů inscenace, měl bych sepsat hlavně tyto: téma se zdálo některým účastníkům nejasné. Hlavní téma šikany se totiž v druhé části ztratilo. Další problém byl viděn v klobouku. Dvakrát zastupovalo mrtvé dítě, jednou živé a později se po něm skákalo a házelo se jím po scéně. Motivace postav bylo další často rozebírané téma. Například nebylo jasné, proč jde hlavní hrdina za pánem síly, kdo přesně pán síly je, nebylo jasné, proč hlavní hrdina řeší na konci smutné smrti všech vesničanů. Toto všechno lze ale poměrně lehce dodělat, motivace postav rychle doplnit. Také se divákům zdálo nesourodé kostýmy. Je sice dobrý nápad, aby děti měly pouze bílé oblečení, ale detaily různorodosti ruší celkový pohled. Mohla by se změnit postava medvěda. Diváci se báli o hereččin hlas, kvůli nesprávně položenému hlasu, a také pohyb nebyl plně adekvátní celému představení. Inscenace ale diváky v obecném měřítku velmi příjemně potěšila.

Pavouk a moucha (Dramatický soubor, ZUŠ Chrušim)

Děti byly bezprostřední, inscenace diváky velmi bavila. Používaly se přiměřené prostředky. Dívka s bubnem má velmi příjemný a přirozený projev. Také předávání impulzů od holky s bubnem klukům bylo výborné. Bylo vidět mnoho efektivních situací („Moucha nebyla vidět“, „Byli blízko u sebe...blíž“). Velmi příjemný byl konec inscenace, kdy se povýšilo téma na hru mezi samotnými herci. Bavil tedy úplný závěr příběhu, při kterém oba kluci chtěli ukradnout dívce buben. Oproti velmi přirozené dívce byl trochu kontrastní projev menšího kluka. Pravděpodobně by se měl jeho projev zklidnit, aby divákům nepřipadal přehnaný. Některým účastníkům přišlo, že představení má několik konců, byli z nich ale spíše zmatení. Asi tedy jsou nejasné. Také se zdálo zbytečná expozice příběhu. Není třeba, aby představení začínalo scénou, při které soubor „neví“, co bude dělat. Představení tedy může začít rovnou příběhem. Celá inscenace ale byla zdařilá, plná energie a nápadů.

Trable Adriana M. (VY PRO MI PO, ZŠ a MŠ Nedašovská Praha 5)

Hlavní protagonista věděl, kdo přesně je, byl v postavě. Nonverbální komunikace fungovala jako skvělý nápad, stejně jako nápad tlačení vozičku. Žážitek ale byl velmi příjemný, velmi se líbil styl „střípkovitosti“ představení. Tento styl podporuje samotnou předlohu – deník. Skvěle zafungovala postava ředitele. Byl totiž přiměřeně stylizovaný a na jevišti fungoval. Bylo by dobré, kdyby takto stylizované postavy byly všechny dospělé osoby. Lépe by se jim pak dalo věřit. Realisticky hraná postava dospělého není dětmi plně zvládnutelná. Obecně bych všechny problémy zařadil do jedné skupiny, a to do nedotaženosti. Hlavní protagonista sice ví přesně, co dělá, ale už mu účastníci semináře méně věřili, když byl s někým v dialogu. Když jeden herec říká, že hledá kabelku, měl by hlavně motivací a pocitem hledat onu kabelku. Samotné myšlenky také někdy byly málo dotaženy. Doporučovalo se je zvýraznit. Bylo ale skvělé, že se všechny problémy Adriana M. dořešily (konflikty s maminkou, kamarádem, Pandorou i Baxterem). Takže soubore, dotahuj, dotahuj a bude se vám dařit lépe a lépe!

Jonáš

NA NÁVŠTĚVĚ U...

SEMINÁŘE D

Včera ráno jsem vyrazila za seminářem D s názvem Otazníky dětského divadla. Prvním mým otazníkem bylo, kde jsou? Poté, co jsem prohledala budovu ZUŠ, kde pracovali první tři dny, jsem si přečetla v programové brožůře, že se podle plánu přestěhovali do Národního domu. Vyrázila jsem za nimi a našla je na jevišti, čtoucí denní tisk. Druhým otazníkem bylo, co to čtou? Haló, Blesk, Krkonošský deník, Aha...Máj?!? Co to je? Novinové divadlo! Další otazník: kde je lektor Vlado Sadílek? Skupina odpověděla básní, zveřejněnou v úvodu a poznámkou: „Jen ať se ještě zdrží. Máme hotové představení a bylo by dobré, aby nám do toho už moc nevrátil.“ V čase čekání jsme se jich ptala na to, co v semináři dělali:

„Co jsme dělali? Rozhodně jsme dostali mnoho informací. Ale ne vždycky byly přímo k věci.

On když nemá za úkol udělat konkrétní představení nebo úkol, tak vlastně hledá a jsou to takové výkřiky do tmy – chvíli tam, chvíli sem a my ho musíme hrozně stíhat. První dny jsme měli problémy, ale pak jsme se naladili na jeho přeskakování. Byly tam některé hodně zajímavé věci. Nejdůležitější bylo, že jsme nasáli sadilkovskou poetiku. Důležité je setkání s osobností – o tom budu moct jednou vyprávět dětem! Nás to hodně stmelilo a přes velké věkové rozdíly jsme moc dobrá partička. Přineslo nám to těžký relax, novou zkušenost. To, jak je impulsivní, nadšený a nevyzpytatelný. Holky byly třeba hodně zmatené, když první den brojil na našem semináři proti jednomu představení, a pak ho veřejně pochválil. Říkaly si, že je pokrytec a ptaly se ho na to, a on řekl, že to udělal schválně, aby byly nuceny o tom přemýšlet. Takže už teď od něj čekáme cokoliv... třeba, že se už nevrátí. Takže je to vlastně pořád o otaznících...”

Chvilí na to vrazil Saruman do dveří: „Nezabijem je?!“ Pokračovalo zkoušení, tentokrát voicebandu. V poklidném tempu se občas zajiskřil otazník a problyškla odpověď. Nejednalo se o intenzivní výukový seminář, ale spíše o setkání s osobností a s osobnostmi. Rozhovor není vždy souvislý, ale při hledání smyslu jednotlivých jeho částí se vynořují odpovědi, které často ani nečekáme. „Pamatujte, že postmoderna dovoluje všechno. Nehledá otázky, ale odpovědi.“

Do pomale tekoucího dopoledne, kofoly a čajů vpadla trutnovská televize, aby natočila několik záběrů o dění na Dětské scéně. Slečna redaktorka se přitom ptala i Vlada Sadílka, a tak jsme využili jejich otázek a přinášíme vám tímto jejich exkluzivní rozhovor přímo v našem Deníku:

„Jste v Trutnově poprvé?“ „Ne, už jsem tu byl před několika lety. Právě jsem seminaristům vyprávěl o svém tehdejším velkém zážitku, kdy jsem tady viděl hrát kluky z pastáku. Za prvé jsem nevěděl, co je pasták, a za druhé jsem se pak dozvěděl, že tehdy cestou sem nebo zpět vykradli nějakou trafikku. Takže teď jsem tu podruhé. Ale tady v Trutnově se mi moc líbí. Včera jsem měl vystoupení monodramatu v Komárně a v něm mám improvizovaný vstup. A já jsem vyprávěl o tom, jak je Trutnov pěkný a čistý a že když jsem chtěl hodit na zem špačka z cigarety, hned mě seminaristi přinutili ho zvednout a hodit do kanálu. Taky jsou tu velmi dobří řidiči, kteří dávají přednost v obou směrech.“

„Jste tady v roli vyučujícího. Co se tady ti lidé dozvědí?“

„Tihle vlastně nic, protože už jsou zkušení. Moje pověstná věta: „Aj tak jich raz zabijem.“ platí vlastně na ně. Sem jezdí lidé, kteří už mají za sebou hodně zkušeností, jsou připravení, mají za sebou dramaťák a mnohé semináře. Ale opakování je matka moudrosti a my si tady zopakujeme to, na co už zapomněli, aby to znovu mohli používat ve své praxi.“

„Děkujeme.“

Petra

VČERA JSME SI VŠIMLI...

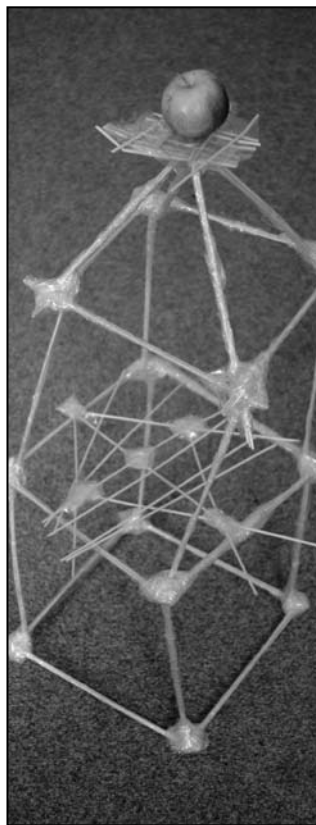
dívek

NAPSALI NÁM:

Vzkaz organizátorům ze semináře D:

Jsem učitelkou na střední pedagogické škole a my, učitelé dramaťáků z těchto škol, se setkáváme dvakrát ročně. Letos se nám zdá, že je tu méně lidí, a tak nás napadlo, že bychom dokázaly jeden ze seminářů naplnit studenty ze středních škol. Kdyby se vytvořil seminář koncipovaný jen pro ně, mohli bychom sem přivést z každé školy jednoho až dva. Jím by se lépe překonával ostych vůči zkušenějším a starším. Mohli by mít třeba každý den jiného lektora, aby získali přehled a ne nějaký hluboký ponor. Takhle bychom si je mohli „řučňat“ už od středních škol a nehodit je rovnou do hluboké vody. A včera nás napadlo, že by bylo hezké, kdyby vedoucí, kteří nepostoupí z krajských přehlídek, dostali v rámci ceny poukázku třeba na zaplacení kurzovního tašky – aby je to donutilo přijet. Jasně, že ten, kdo chce, jezdí, ale když lenocha trochu nakopneš, může se to podařit. Taky by bylo hezké nabídnout pár míst dětem ze souborů, které nepostoupí. Aby ti vedoucí, kteří chtějí, mohli sem s dětmi přijet a dívat se na představení. Určitě by je to hodně naučilo.

VČERA JSME SI VŠIMLI

věže

ZASLECHLI JSME:

Báro, co se ti na dílně nejvíce líbilo?

Velmi se mi líbila mapa, jak byla připravená. Celkově byla dílna dobře udělaná, připravená a propracovaná. Možná mi vadila akorát absence hudby.

Co se tobě líbilo na dílně, Nikolo?

Mně se strašně líbily všechny ty hry a cvičení a také se mi líbilo, jak jsme stavěli věž. Nejdřív jsme totiž byli rozdělení na čtyři skupinky a vůbec se nám to nevedlo, tak jsme dali síly dohromady a věž nám pak dobře držela, takže to bylo opravdu velmi zábavné. Také se mi líbila mapa, že jsme museli překonat různé hry, abychom se dobrali konce. Prostě se mi dílna líbila.

Která aktivita se ti líbila nejvíce, Ireneo?

Nejlepší bylo, když jsme stavěli tu věž.

Jonáš

VČERA JSME SI VŠIMLI...

VEČERA PRO DĚTI ZE SOUBORŮ

Všimla jsem si létajících kuželek, míčků i srpů. Všimla jsem si, že některé legrácky v představení Komediantů na káře vyšly, ale jiné byly trochu přes čáru. Ale hlavně jsem si všimla, jak se účastníci Dětské scény umějí bavit. Vypadalo to, že jim je spolu dohromady dobře. Neostýchají se před sebou, mluví spolu napříč soubory, hrají si a pohrávají, jsou svi a jde z nich radost. Víc mě těšilo dívat se na ně, jak roztáčí nad hlavou talíře, které na ně hned záhy padají, než vidět dokonalá žonglérská vystoupení.

Markéta

NA NÁVŠTĚVĚ U...

SEMINÁŘE DĚTÍ VEDENÉHO MAGDALENOU

Návštěva u Magdaleny poslední den festivalu byla pro mě opravdu svkělá volba. Dílna nebyla zbytečně „překáčnělá“, linula se velmi příjemným klidným tempem, ačkoliv různorodých činností bylo nespočetně mnoho. Magdalena vedla celé dopoledne velmi jistě a s nadhledem jako vznášející se drak v oblacích, který má vše pod svými křídly a nic mu tak nemůže uniknout.

Celá dílna má velmi poutavý rámec. Obsahuje několik rovin, po kterých může účastník dílny jít. Zmíním třeba rovinu cesty za poznáním, rovinu her a cvičení, rovinu rozvíjení se v literárních žánrech, specifitěji – v žánru fantasy. Na semináři fungoval určitý odstup od hloubky vnímání samotného příběhu různými vsuvkami o teorii a fungování fantasy literatury. Průvodcem dopoledne byla mapa, na které jsme viděli postup naší cesty za poznáním, a tím jsme věděli, na jakých tajuplných místech fantasy světa Firiet se objevujeme. Cestou jsme pak museli řešit různé situace, konflikty, problémy. Děti si tedy prošly pouštní bouří, společně vytvořily v jistém městě Hyatern nejvyšší věž, která městu velmi pomohla (původně měly pracovat ve dvojicích, ale později se všechny skupinky spojily, protože nechtěly mezi sebou soutěžit, ale kooperovat... skvělé!), obléhaly nedaleký hrad a zásobovači museli umístit přes území loupežníků do hradu potraviny, odpovídaly na otázky vševědoucí sfingy...za každou výhru v hrách a řešeních problémů získali účastníci dílny jednu část textu, který vedl k poznání. A ptáte se, k jakému poznání došli? Text upozorňoval na téma hrdiny. Zjistili jsme mnoho zajímavých myšlenek ohledně hrdinství. Otázkou bylo, kdo je pro ně hrdinou.

Horáková... Palach... Jan Hus... Někdo, kdo se nebojí říct svůj názor... To je divné říct – Hitler byl hrdina pro Němce, pro nás to byl nepřítel... Pro mě je hrdinou každý učitel, který učí déle jak rok.

Nakonec si měli všichni napsat, čím se cítí být hrdinou oni sami. Tyto papírky si uschovali a nikomu je nesmí ukazovat. Jsou to pouze jejich osobní výpovědi, jejich tajemství. Až budou o sobě pochybovat, mohou se podívat na to, čeho si na sobě váží...měli by zjistit, že hrdina je opravdu v každém z nás...

Nádherný konec, Magdi!

Jonáš

DOZVĚDĚLI JSME SE...

CO ŘEKLY DĚTI O DĚTSKÉ SCÉNĚ

Ve středu jsem zkusila zjistit, jak se v Trutnově líbilo těm, jejichž Dětská scéna je – tedy dětem. Všechny soubory tu už sice nebyly, ale od těch, co tu byly, jsem se dozvěděla:

Jaký byl váš nejsilnější zážitek na Dětské scéně?

Recitační dílny a parta lidí tam.

Někteří moc milí lidé.

Sranda.

To jsou reprezentativní výroky pro jednu oblast, o které děti hodně mluvily. Líbí se jim, že jsou tu spolu. Poznávají nové lidi, ale poznávají se i uvnitř souboru. Tahle vztahová rovina dává přehlídce chuť a atmosféru. Je příjemné slyšet, že je pro děti důležitá.

Škola malého stromu

Jeskyňka za každým rohem

Představení, všechna byla něčím inspirativní.

Velice důležitá část přehlídky. Děti vnímají jako podstatné, že se mohou dívat (a divit). Pokud jde o to vidět soubory ostatních dětí, určitě se tato rovina přehlídky doplňuje s rovinou předchozí. Čím víc se soubory poznávají mezi sebou, tím víc se dívají na práci těch druhých s respektem a pokorou. A snad i tím snadněji si mohou říct jak pozitivní hodnocení, tak připomínky.

To, jak jsme si zahráli představení.

Skvělé publikum.

Rovina být viděn, mít zpětnou vazbu, odezvu. Děti o ní paradoxně mluvily v porovnání s předchozími věcmi nejméně. Ale i ta je pro ně důležitá a díky patří těm, kdo o tuhle rovinu pečují především – lektorskému sboru, lektorů diskusních seminářů pro děti a taky divákům.

Slovo sakumprum!

Ne všechny nejsilnější zážitky může pochopit nezasvěcený dospělý...

Co vám na Dětské scéně chybělo?

Z pohledu divadla mi tu nechybělo vůbec nic.

Maminčina peněženka.

Jídlo.

Postel.

Závěs ve sprchách.

Tepleji v tělocvičně.

Komfort na přehlídkách je věc diskutabilní. Pro někoho je spaní ve spacáku světlý bod přehlídky. Při čekání na sprchu se tvoří nejpevnější přátelství.

Více dílen, mrzelo mě, že jsme mohli jít jen dvakrát.

Víc her v dílnách.

Je trochu škoda, že se na dětské přehlídce věnuje víc úsilí vzdělání dospělých než vzdělání dětí. Možná by děti kromě dílen seznamovacích a dramaťáckých ocenily i dílny zaměřené na konkrétní techniky nebo témata, ze kterých by si mohly vybírat.

Hudba

Ještě jeden týden tady.

Mrzí nás, že nás neviděly ty soubory, které si s námi pak měly povídat o představení.

Proč by stálo za to jet sem znovu?

Kvůli lidem

Kvůli atmosféře

Kvůli představením

Inspirace, nové zkušenosti

Potkáme se s vrstevníky

Abychom nemuseli do školy.

Vzkaz souborům, které jste tu letos viděli:

Pokračujte v dobré práci, tohle se vám moc povedlo!

Jen tak dál...

Jste úžasní, tleskáme vám. Obdivuji, kolik do toho dáváte energie.

Vzkaz organizátorům:

Je dobrý nápad něco takového pořádat!

Bylo to tu super, je to dobře připravené.

Perfektní.

Dobrá práce!

Je to skvěle pojaté, líbil se nám drak.

Prodlužte Dětskou scénu!!!

Vzkaz redakci:

Pokračujte v dobré práci

Jste dobří! Všechno jste perfektně zmapovali.

Příští rok udělejte půldeník.

PŘEDSTAVUJÍ SE ...

ALENA CRHOVÁ

Přežití je fyzicky i psychicky náročná akce.

Markéta

ZEPTALI JSME SE

Co vám letos v Trutnově udělalo radost?

Mně udělal radost náš seminář a David. Setkání se storytellingem. Je pravda, že David nemusel složitě experimentovat a chrlit nápady, ale on umí všechno moc hezky spojit a převést do praxe a kolikrát je to spíše citové. Navíc je u něj dobré, že zapojuje divadlo. Pak některá představení. Jejich vývoj a změna. A že se člověk potká s některými lidmi.

To, že jsme se sem dostali a můžeme tu být.

Setkání s novými lidmi.

Divadla – něco nového jsme se dozvěděli, ponaučili se.

Pár příběhů, které se mi líbily a byl mi vzorem. Večerní příběh s Indiány.

Že jsem se jednou vyspala!

Že jsem mohla bydlet s J.D. a čerpat od ní moudra.

A mě I.H., že tak ochotně naslouchala mým nashromážděným moudrům.

Příjemní lidé v našem semináři a vůbec v mém okolí.

Čerstvý horský vzduch.

Čerstvé jahody, Za každým rohem jeskyňka, Indiáni a Slepice.

Setkání na semináři.

Některá představení. Říkaly jsme si s holkama, jak je fajn, že se tady po roce setkáme a je to vždycky, jako bychom se rozešly včera.

Všechny soubory. Včera jsem plakala u Indiánů a předtím se popadala za břicho u Čmukařů.

To, že to všechno klapne, funguje, že nejsou žádné zvláštní maléry a většina představení sem patří. Někdy jsem ten pocit neměla, ale letos jich tu většina opravdu patří.

zaznamenala Petra

VČERA JSME SI VŠIMLI

Jak nás čtete

Oslovili jsme 40 dětí a poprosili jsme je, aby nám pověděly, jaké články v DDS čtou.

13 z nich čte pravidelně rubriku Dnes hrají, 14 z nich čte všechny recenze (chválíme!), 9 se dívá nejdříve na fotky v deníku, 7 sleduje komiks, čtyři hledají recenze od dospělých, 3 čtou deník jen, „když tam jsou“, 4 čtou rubriku Všimli jsme si, 3 Dnes hrají a 2 předlohy, 2 sledují soutěže.

Dospělí se tolik jako děti vyjadřovat k Deníku nechtěli, proto jsme sebrali jen 24 názorů.

A také je vidět, že mají mnohem méně času – většina z nich stihne prohlížet jen fotky (8) a komiks o Blažkové (5). Ostatní rubriky jsou zastoupeny jen 1-3 čtenáři. Zvláštní na tom je, že ačkoliv jen 1 respondent odpověděl, že sleduje předlohy, našli jsme v redakčním archivu nejméně 10 fotografií čtenářů, kteří mají Deník otevřený právě na předlohách. Tak jak je to?

VČERA JSME SI VŠIMLI VYSTOUPENÍ SEMINÁŘŮ

SEMINÁŘ B

SEMINÁŘ D

SEMINÁŘ A

PŘEDSTAVUJE SE REDAKCE

IVA DVOŘÁKOVÁ

JONÁŠ KONÝVKA

MICHAL DRTINA

MARKÉTA NEČASOVÁ

PAVEL KOCYCH

PETRA RYCHECKÁ

STARALI SE O NÁS...

Josef Němec

Zdeněk Fibř

paní uklízečka

Karel Tomas

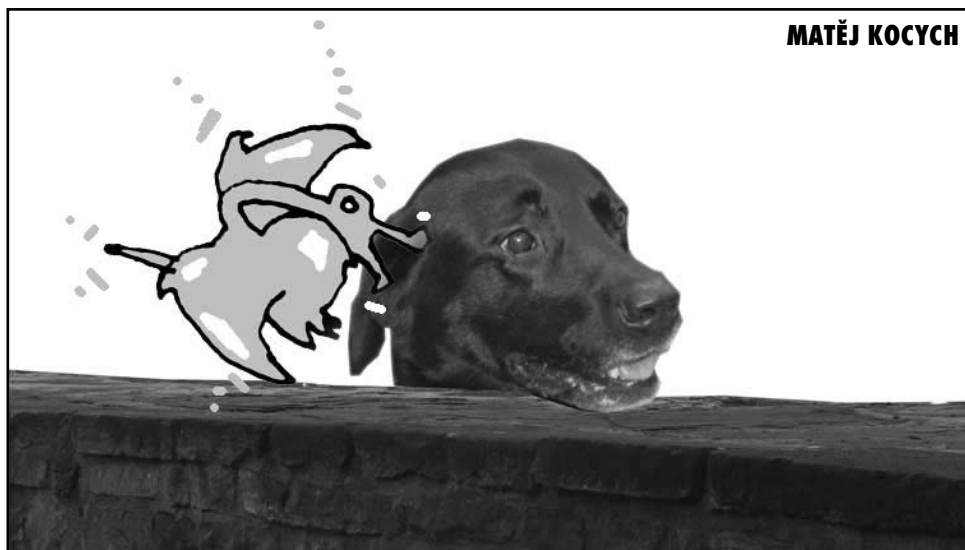

VČERA JSME SI VŠIMLI

Komediantů na káře

PŘEDSTAVUJE SE REDAKCE

MATĚJ KOCYCH

SOUTĚŽ

S datem 17. 6. a hodinou 14.03 přišla další, v pořadí již třetí, odpověď od soboru Babinec: „Tato dračí abeceda se nachází na pravé straně u vnitřních dveří kina Vesmír.“ Bingo! Zase správná odpověď! Jen nás mrzí, že cena v podobě čaje Životabudič stále ještě čeká v redakci. Marně.

BLAŽKOVÁ - DÍL 7. - DRAČÍ MONOLOG

DENÍK DĚTSKÉ SCÉNY- ČÍSLO 6.

Redakce: Iva Dvořáková (šéfredaktorka), Markéta Nečasová, Petra Rychecká, Jonáš Konývka, Michal Drtina (foto), Pavel Kocych (sazba, ilustrace, grafická úprava) a Matěj. Tisk: Ofset Úpice. Redakce sídlí v Národním domě. Uzávěrka - 18. 6. 2009 ve 0.05 :-). Vychází 18. 6. 2009 v 10.30. Náklad - 275 ks.